

עין משפט ורר מצוה

נוט:

כי חמאת היא. צפ"ק (לעיל דף ד.) דרשין ליה לדרשא אחריתי ועוד דרשין לקמן בצרכך בתנאך (דף קה.) דרשה שלישית ומיהו מרי חטאת היא כתיבי צמנמת מוטעא ‏(‏) ורַיְהוּי בראַ פך פירוש **אמאי** בפלה בה מחשבה. לא גרסינן והכי גרסינן וזני אצרייתא ומיהו דחוי אמתני' וזני אצרייתא ומיהו דחוי אמתני' מיתכשאל צליקוט לצונה הואיל ונדהה מדחה ‏(‏) ונמשין חטאת קרייה רחמנא אפילו כי נתן זה לצונה בן חוזרת בן להכשיר והכותב צספרים בה הפירוש טעה כסבור הך קושיא בן ומקשי ומיהו דחוי אפסול מחשבה קאי ופי' בגלליו הספר אמאי פסלה מחשבה וכחז למשלל מפירושו פירוש לסומן שזה פירוס ‏(‏) והמעמיק טעה וכחז הכל צספר לאו ושניהם טעו דאפסול מחשבה לא פריך לבן מיהי דאי משליקט לצונה אמאי לא מיפסיל דה הכי כשרה לקטירי וזיון דכשרה היא אהניא זה מחשבת פיגול וכ"ש מחשבת פסול אס עד שלא ליקט לצונתה דקמני פסול ואין זו כרת הואל לאו משום מחשבה הוא אלא מפני שקמציילה פסולה היא צנזל הלצונה עליה דקמני אס שס שמן פסול ‏(‏) לגבי שמן ולצונה לא ממשר אלא לפי שאפשר ללוקטה וכל זמן של לא ליקטת כל עצודומיה צפסול ולפי גויסת הטעוים הכי פירוש ומיהו פך אמאי פסל זה מחשבה צהך מנחה צעוד שהלצונה צמוכה מהא כחילו נפל עליה פך שמן דלא ‏(‏) הוה חזיא ולא תיחול לה מחשבת פסול כלל דלמי לקוט לה מיתכשר אמאי פסלא במחשבה דמיה היא ‏(‏) ונמשין חטאת קרייה רחמנא אפילו כי נתן עליה לצונה והלכך מהניא ציה מחשבה ליפסול כך הגיה רש"י צפירושו ולפי שאינו צכל הפירושים כתצמיו לרא דכר

תימה הוא מאי קפרין ומיהו דחוי מה צהציה דריש לה צצרייתא מדכתמי טא דבדא ונמי למע דחק למרן כתן המגזי היא: **בל** שבידו אַא הוי דחוי. לרין חלמנ צין זה להניא דזנחיס צריש קדשי קדשים (דף עג.) דכל הקדשים שהיו עד שלא נפגס המזבח ואח"כ נפגס המזבח פסולין דלאמאי פסולין הא לא הוי דחוי כיון דבידו לתקן את המזבח: **ב** **ב**וּם היה **ממלא** **מדם** **התערובות**. אע"פ שדם התמלית מעורב צו א"ר יהודה לעטמיה דלמר אין דם מצטל דם (נחמס דף עט.):

^מי

ואמר רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן ‏(‏)נתן כוית לבונה על גבי משהו מנחה פסל מאי מעמא לא יתן כתיב ‏(‏) עד דאיכא נתינה עליה

לוחזל. אלמא לית ליה דחויין ‏(‏)למר (ב) מתמשלת אידמי ליה דס צצכוס ושפיכה צעי וציא צשים אחרים: **רב אשי אמר**. אפילו מימא רבנן: **וכל צנידו**. לתקן כנון הך לצונה דבידו ללוקטע לא הוי דיחוי ומיהא מחשבה: **נשפך דדם**. על הארץ של שער הנעשה צפנים: **ימוס המשתלה**. **ב** **מיא** שנים אחרים או אס מת המשחלה יספך דס של צמירי על הקרקע וציא שנים אחרים. אלמא אית ליה דחויין: **מדם הטעורבוס**. **ב** **נשפך** **נשפך** (פסחים דף סד.) כוס היה ממלא מדם מעורבות של פסחים ‏(‏)שנתמלו על הרפאה משום ביא דחיישין לאחר שנתקבל דם אחד מן הפסחים נשפך לאחר ולא מרק והשחמ משתרי צזריקה דהאי כוס קדיימנא לן) נשפך דם מן הכלי על הרפאה ואספו כשר: **וזוריק וריקס אחסב**(ב) **כנגד היסוד**. אלמא כיון דבידו ללוקט לא הוי דחוי: **שימה**. דשמן משמע כל דהו ומיהו ממנחה צעין כית בגן דכתבי עליה) דמשמע עד דאיכא שיעורא: **הוי**

לוי. כדאמרין (לעיל דף כג.) איחבר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכי: ת"ש דבתן במנחתין ולבונה ליקטנא דמשמע דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דהדא ועוד קאמר כלומר דמשהו אס נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנא: חגיגה מלקט את הלבונה וכשרה ליקט אין לא ליקט לא אצי"ג דלא מיכלעא: ותיהיו כך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנא חישוב עליה פסול הוא בו כרת לזיוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חתיני ביה מחשבה לאיפסולי שהיי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: וא"ר אמאי דחוייה פך אילו הוא פך ודאידחי כנון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי הא הוי דחוי: אפילו דם ככוס משעיר תעשהו בפנים חזרה פירי שיעיר המשתלה לא הוי דחוי האי דם שבכוס משום דמיית האי אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומוזוג לזה שבכוס וכשר. אלמא דלא מידחי: וב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כנון חבא דאפשר ללוקטע משום הכי מנחי בה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדם התערובות. כשישאל שוחטין פסחיהן מקבלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר שישטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התערובות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעשהו כולו היה ממלא וזה חבא אצי"ג דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: וא"ר אמאי הוהיל ובידו לזרוק וזיקה אתרת דאי אפשר דמאותו דם דמישתפך דלית ליה מקצה בהוואו כסא. (גם) [ותא דבתן] התערבות דם כל הפסחים מעורב ביחד: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

כל המנחות באות מצה פרק חמישי מנחות

^אשמי הלחם אין טעון כלי שרת ללוש אלא תנור דקמני צפרק שמי הלחם (לקמן דף דף טז:) לישמן ועריכתן כחוך ואי נלושו כבלי שרת מיפסלו ציולא. עומר ומנחת א' נכסיס) וכל המנחות צאות מזהו ושמי הלחם צמז. שמי הלחם אין צאות בגלל עמון אלא בגלל כבסיס. שמי הלחם אין טעונין הגשה דמפרשר צמתני' (סא.)

ואין מהן לאשים. אכל עומר ומנחת כהנים צאין בגלל עמון ועטויות הגשה יש מהן לאשים (ב) (א). שמי הלחם פיגול נוהג צהן דכבש מתירן וקריצין צצנת כעומר וצלנד שיאפו מערב שבת: **מסיר**. עומר מתיר דשש צמדינה ושמי הלחם צמקדש אכל שאר צמז. עומר לא שרי מיד: **טופס**. עומר ושמי הלחם צעו מנופה דכתיב **באצי**. עומר ושמי הלחם אין צאין (ויקרא כג) והינף את העומר וצמתי הלחם כמיצ (סס) והינף הכהן אותם יא שחר מנחות לא צעו מנופה: **באצי**. עומר ושמי הלחם אין צאין אלא ממנחות ארץ ישראל דקמני לקמן צפ' כל יא הקרנות הצכור (דף כג:) צאין מארץ וממזה לארץ חוץ מעומר ושמי הלחם: **צומן**. עומר ושמי הלחם קצווע לכן זמן פסח ועצרת: **חדש**. עומר ושמי הלחם אין צאין אלא מן החדש צפ' כל הקרנות (סס):

בתרגי' וייצב על שני. אס נתנו על מנחת חוטא: נסר כל. וכתובי פסל: על גבי כלי של מנחת חוטא לא פסל: **גמ' כי חטאם**. כלומר אפילו נתן עליה לצונה מקרי חטאת ומכשרת: **לצונה שחוקה**. משפנלה צכלת אי אפשר ללוקטע ופסלה: **ט"ז**. דקמני צמתינן ילקטנה אלמא משום לקיטה משכרינן הא שחוקה פסולה דלינה נלקטת: **דחא דלא מיכלעא כו'**.

ולעולם צלינה עיקר והיכא דליכא ללקיטה ממכשרה נמי משום דלא מיכלעא: **ה"ג מנחת חוטא ומנחת קנאוס כו'**: **ואין זו כרס**. יא הואיל ויהי צזה פסול אחרניה לא חייל על זה פיגול דלמר צהקומן [וטעמא] (לעיל ד' טז:) כהרצאח כשר כך הרצאח פסול: **משליקט לצונסה**. חזרה להכשירה וחיל עליה פיגול. אלמא מדקאמר כל זמן שצלונה צמוכה פסולה היא ט"מ צלקיטה תליא מילתא: (ט) **ומיהו** ‏(‏) **ב** **פך**. הך מנחה צעוד שהלצונה צמוכה מהא כחילו נפל עליה פך שמן דלא הויא חזיא ולא תיחול עלה מחשבת פסול כלל דליי ‏(‏) לקוט לא מיתכשר ה"ג אמאי א' פסולה צמחשבת דמיה היא: **חטאס קרייה רחמנא**. אפילו כי נתן לצונה הלכך מהניא זה מחשבה מייפסל: **אפילו וי' דס**.

שעיר הנעשה צפנים כיוס ומת המשחל: **מיא צנידו**. כלומר שעיר מן השוק ציא: **ומוזוג ליה**. וישלחנו לוי. כדאמרין (לעיל דף כג.) איחבר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכי: ת"ש דבתן במנחתין ולבונה ליקטנא דמשמע דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דהדא ועוד קאמר כלומר דמשהו אס נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנא: חגיגה מלקט את הלבונה וכשרה ליקט אין לא ליקט לא אצי"ג דלא מיכלעא: ותיהיו כך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנא חישוב עליה פסול הוא בו כרת לזיוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חתיני ביה מחשבה לאיפסולי שהיי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: וא"ר אמאי דחוייה פך אילו הוא פך ודאידחי כנון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי הא הוי דחוי: אפילו דם ככוס משעיר תעשהו בפנים חזרה פירי שיעיר המשתלה לא הוי דחוי האי דם שבכוס משום דמיית האי אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומוזוג לזה שבכוס וכשר. אלמא דלא מידחי: וב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כנון חבא דאפשר ללוקטע משום הכי מנחי בה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדם התערובות. כשישאל שוחטין פסחיהן מקבלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר שישטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התערובות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעשהו כולו היה ממלא וזה חבא אצי"ג דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: וא"ר אמאי הוהיל ובידו לזרוק וזיקה אתרת דאי אפשר דמאותו דם דמישתפך דלית ליה מקצה בהוואו כסא. (גם) [ותא דבתן] התערבות דם כל הפסחים מעורב ביחד: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

^אבחסל ד' עד. יומא סג: ^במזכר וז' (ג) ונחסל ד':

^א יומא סג ונחסל ד': ^בתוספתא פסחים פ"ד ה"י (נפסחים סה.) ע"ש וחסל ד' ע"ש (א.) כ"א חתא משלו לזכור ע"ג כ"א מנחה לא פסל מ"ש לא יתן כמיט עד דליכא מניה נתן כוית לזכור ע"ג משוה מנחה פסל מ"ש לעילא מרי הוי כו'. (י.) שייך (ג.) יא' כהנים. (א.) וצ"כ שייך (ג.) וצ"כ מו' מוה"ר. ה"ג אמאי פסולה צמחשבה דמיה היא כלומר מריה קן מנחה צעוד וכי פסול כלל וכל לקט לה משכר (ה.) צ"כ. ששפסע על. (א.) ונחסל גכ. (א.) ויקרא (א.) וצ"כ וצ"כ לקמן פ"ד ד"ה (א.) ופריך צ"כ צ"כ. (א.) וצ"כ (א.) וצ"כ לזכור לא יתן ומוחק מיתב שמן. צ"כ. (א.) צ"כ (א.) וצ"כ מו' סוכה גכ. ד"ה (א.) קטס מו' מו' מו' חסל ד' ד"ה גכ. (א.) וכל ד' צמ' כהדא צספסס סס: וכן צמחיס לה.

הנחות הב"ח

^ארש"י ד"ה שמי הלחם וכי חטא' לזכיס הפי' וזכור מו' אפילו פיגורלי שמי הלחם: (א.) ד"ה ומוזוג וכי לית לה חטא דכיון מת המשחל:

מוסף רש"י

דלית ליה דחויין. שמה דהס דחוי צכסל צמירי שמה לומר ששפך דם (וה"א סג.) אפילו דם. שעיר הנעשה צפנים כיוס ומת המשחל לא נדחה כיוס אלא מציא שרי אחר ומוזוג לו וכשר דהס למנחתיו וחי ושלמה. ולטון אפילו דנקט משום דשלמה מחלוקת צכבר, איתא למאן דלמר אפילו צטלי חיים מדחס דקמני ואס משתגריל מתא דמל שרי יבא שמי ויגריל עליהם תפחילה והשאר דיהי. וזאלא למאן דלמר מציא צמירי אס כהנלה צבעלי חיים אין דמיון והכנלה לא מעכבא. אכל דם כיוס ומת המשחל יספך דהס דשחוטין דמיון ואין חתיון וזאלין ואסא מן המלך לממר אפילו על כיוס מציא צמירי וקמיו ל ויהיב כשר דהס (ובח"ס דר"י) כל שבידו. לתקן ודאידחי (סס.) מדם התערבות. של פסחים וזורק וזיקה אחת. מין פסח כנגד היסוד. לאסוף קרן דרומית ומנחת צמתינן לקטן שאס כיוס דמו של אחד מהן עד י"ד שעה כיוס ונכסלים לעשות ממלא כוס אס ממשיי הסרי מכויל מערביס כו. ואי משום דשעיניו צנס המנחיס אמרינן קמן רבי יהודה לעטמיה דלמר אין ליה מנחל דם ולא אמרינן דלמדי ליה כהמערכי הואל ובידו לאוספו (סס.)

רבינו גרשום

כלום לאשים: מריד. שיעורמר ורשי הלחם מתירין את החדש במקדש ובמדינה ואין באין אלא מן הארץ ככתובי כי בהורא אל הארץ וקצתהו וגוי וכתובי ממשותביתם. בהורא לחם תנופה וגוי ובאין בזמן בפסח ובעצ"ר זמן החדש תחילה מה שאין [בן] במנחת חנונים: וחיוב עד שזמן בפני עצמו ועל לבונה בפני עצמה. כי שוחט במנחת חוטא: נתן עליה שמן פסלה. לוי יוחנן כדאית ליה ולי' שפעון [בן לקיש] כדאית

לוי. כדאמרין (לעיל דף כג.) איחבר [קומץ] מנחת חוטא ששמו וכי: ת"ש דבתן במנחתין ולבונה ליקטנא דמשמע דאי מצי ליקט כשרה ואי לא [לא]: דלמא מהא לא תפשוט דהדא ועוד קאמר כלומר דמשהו אס נמי כשרה דלא מיכלעא. ועוד ליקטנא: חגיגה מלקט את הלבונה וכשרה ליקט אין לא ליקט לא אצי"ג דלא מיכלעא: ותיהיו כך. כלומר אמאי קאמר עד שלא דליקטנא חישוב עליה פסול הוא בו כרת לזיוי כאליו נשפך עליה פך שמן דחוי דחוי ולא חתיני ביה מחשבה לאיפסולי שהיי נפסל ונעמד: אמר אביי חטאת קרייה רחמנא אפילו בשנתן עליה לבונה קריה חטאת אכילו לא נתן: וא"ר אמאי דחוייה פך אילו הוא פך ודאידחי כנון שנטמא או יצא מי מחניא בה מחשבה אפילו לאיפסולי הא הוי דחוי: אפילו דם ככוס משעיר תעשהו בפנים חזרה פירי שיעיר המשתלה לא הוי דחוי האי דם שבכוס משום דמיית האי אלא יביא שיעיר אתר חתה וזו שמת ומוזוג לזה שבכוס וכשר. אלמא דלא מידחי: וב אשי אמר כל שבידו לחקנן לא הוי דחוי כנון חבא דאפשר ללוקטע משום הכי מנחי בה מחשבה לפסול: כוס היה ממלא מדם התערבות. כשישאל שוחטין פסחיהן מקבלין מכל אחד מן הדם במזרק ודחשא נשפך על הרצפה ולאחר שישטחו כולו היה ממלא כוס אחד מן התערבות מאותו דם שעל הרצפה וזרקו כנגד היסוד. מ"ש שאם נשפך דמו של אחד מהן שיעשהו כולו היה ממלא וזה חבא אצי"ג דמישתפך דמו של אחד מהן לא אמרינן לדידתי הואיל ובידו היה לזרוק עד שהיה במזרק קודם שנשפך: וא"ר אמאי הוהיל ובידו לזרוק וזיקה אתרת דאי אפשר דמאותו דם דמישתפך דלית ליה מקצה בהוואו כסא. (גם) [ותא דבתן] התערבות דם כל הפסחים מעורב ביחד: עד דאיכא נתינה. כשיעור: עליה. עד דאיכא שיעור. אלא למעט דאפילו מנחה כל שהוא:

הכי פריך אמאי וניחא נמי דתריך חטאת קרייה רחמנא דאצי"ג דאיתא בברייתא דלעיל איכא למימר דאין חסרון חליקוט פסל כיון דלא מיכלע אבל בברייתא בחייתא דאשמועין ודבליקט חליא מילתא אימא דחוי הוא ולא פסלה בה מחשבה ומשום הכי אשמועין אביי דחטאת קריה רחמנא ולא אמרינן דחוי הוא: